

**Branżowa Komisja Dialogu Społecznego ds. Ochrony Zwierząt przy Biurze Ochrony Środowiska
Urzędu Miasta St. Warszawy pl. Bankowy 2 02-015 Warszawa**

Wytyczne postępowania z kotami wolno żyjącymi dla organizacji pozarządowych zajmujących się
statutowo ochroną zwierząt oraz Wydziałów Ochrony Środowiska dla Dzielnic i społecznych
opiekunów kotów (karmicieli)

1. Koty wolno żyjące to koty domowe (*Felis domesticus*, *Felis silvestris catus*), urodzone i żyjące na wolności, w stanie dzikim, w otoczeniu i przy wsparciu człowieka. Bytują one głównie w piwnicach budynków mieszkalnych i są elementem ekosystemu miejskiego. Ich obecność w budynkach w naturalny sposób redukuje liczbę i ogranicza rozmnażanie się gryzoni (myszy i szczurów), które mogą być potencjalnym źródłem niebezpiecznych chorób i zniszczeń.
2. Koty wolno żyjące nie są zwierzętami bezdomnymi, w związku z tym nie wolno ich wytapywać (z wyjątkiem łapania do kastracji i leczenia), wywozić ani utrudniać im bytowania w danym miejscu.
3. Miejsca bytowania kotów podlegają ochronie.
4. Zaleca się specjalne dostosowanie okienek piwnicznych w budynkach, w których przebywają koty wolno żyjące.
5. Domki dla kotów można ustawiać jedynie dla tych zwierząt, które nie miały dotychczas stałego schronienia. Miejsca te muszą być bezpieczne tj. ogrodzone, strzeżone, monitorowane np. tereny przyszpitalne, ogródki działkowe, parkingi czy zamknięte osiedla mieszkaniowe. W wypadku otwartych przestrzeni budki muszą być możliwie niewidoczne i niedostępne dla osób postronnych.
6. Miejsca bytowania i dokarmiania zwierząt powinny być utrzymywane w higienie i czystości. Można również zastosować dodatkowe dostępne środki techniczne i rozwiązania organizacji miejsc podnoszące komfort koegzystencji z kotami np. kuwety, neutralizatory zapachów, zabezpieczenia rur).
7. W razie wystąpienia sytuacji konfliktowych w miejscu bytowania lub dokarmiania kotów wolno żyjących, opiekun powinien skontaktować się z właściwym WOŚ lub organizacją pozarządową w celu podjęcia działań uwzględniających przede wszystkim dobrostan kotów oraz zasadę humanitarnego traktowania zwierząt (art. 5 ustawy)
8. Koty powinny być dokarmiane regularnie (najlepiej codziennie) i racjonalnie ilość jedzenia powinna być dopasowana do możliwości kotów. Jedzenie nie powinno zostawać na kilka następnych dni, aby uniknąć gnicia karm. Jedzenie należy podawać w pojemnikach, które w miarę możliwości należy uprzątać, gdy koty skończą jeść.
9. Koty powinny mieć dostęp do wody pitnej.
10. Wszystkie koty wolno żyjące powinny zostać poddane kastracji. W przypadku kotelek ciężarnych zaleca się kastrację aborcyjną, z uśpieniem płodów podczas zabiegu. Opiekunowie powinni zorganizować kastrację dokarmianych zwierząt. W razie trudności z łapaniem kotów wolno

żyjących do zabiegów, mogą pomóc Wydziały Ochrony Środowiska oraz organizacje pozarządowe współpracujące z Urzędem m. st. Warszawy.

11. Zdrowe, dorosłe koty wolno żyjące, które radzą sobie w środowisku naturalnym, po kastracji i rekonwalescencji wracają do miejsc bytowania.
12. Koty kalekie oraz kocięta i koty, które oswoiły się podczas leczenia mogą trafić do adopcji.
13. Zdrowe kocięta wolno żyjące poniżej 3 miesięcy mogą zostać w miejscu bytowania lub zostać odłowione i albo trafić do adopcji, albo po zaszczepieniu wrócić do miejsca bytowania. Jeśli kocięta zostają w środowisku, należy dopilnować ich kastracji jak tylko osiągną odpowiedni wiek.
14. W przypadku pozyskania informacji o pojawieniu się kociąt lub powiększeniu się populacji kotów w znanych i nowych lokalizacjach, miejsca takie powinny być monitorowane przez właściwy Wydział Ochrony Środowiska i powinno się tam prowadzić działania prowadzące do wykastrowania wszystkich kotów.
15. Eutanazja pełnego ślepego miotu powinna się odbywać tylko jeśli jednocześnie kotka-matka trafia do kastracji. Dopuszcza się też eutanazję ślepych miotów porzuconych przez kotkę lub miotów od kotek, których pomimo regularnych prób nie udaje się odłowić do kastracji.
16. Chore koty wolno żyjące powinny być w miarę możliwości leczone *in situ* zgodnie z wytycznymi lekarza weterynarii. W przypadku schorzeń niemożliwych do leczenia w miejscu bytowania, wskazane jest leczenie stacjonarne. Leczenie kotów wolno żyjących powinno być finansowane przez dzielnicę i odbywać się na podstawie talonów wydawanych przez właściwy Wydział Ochrony Środowiska. Mogą w tym pomóc również organizacje pro-zwierzęce. Finansowanie takie powinno być uzgodnione przed dostarczeniem kota do lecznicy.
17. Eutanazja jest możliwa tylko wobec zwierząt nieuleczalnie chorych i cierpiących, wobec których wyczerpano możliwości ich wyleczenia.

/-/Barbara Grabowska

Przewodnicząca

BKDS ds. Ochrony Zwierząt